

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl záporný spor o příslušnost mezi krajskými soudy v Jihlavě a v Kutné Hoře v ten smysl, že uznal příslušným soud posléz jmenovaný.

Důvody:

Dle § 51 tr. ř. jest soud spáchaného skutku sice soudem pravidelně příslušným, avšak po rozumu § 56 tr. ř. nastává příslušnost soudu věci spojitých v tom případě, že se obviněnému přičítá více trestních činů, spáchaných v různých obvodech. Ježto pak tato příslušnost není pouze podpůrnou, nýbrž pro dotyčné případy bezvýjimečně předepsanou, nepomíjí odpadnutím důvodu spojitosti a trvá i potom dále. Dle toho zůstal krajský soud v Jihlavě, i když dne 29. září 1921 trestní řízení pro trestné činy v jeho obvodu spáchané proti obviněným zastavil, i nadále příslušným ku stíhání týchž obviněných pro činy spáchané v obvodu krajského soudu v Kutné Hoře. Než tato zásada připouští z důvodů vhodnosti a účelnosti vyjimku, v §§ 57 a 58 tr. ř. vytčenou, a tato vyjimka není ve smyslu citovaných právě předpisů vázána na žádné období trestního řízení a může tudíž, jsou-li její podmínky jinak dány, kdykoliv až do ukončení trestní věci býti uplatněna. Proto není zákonné překážky, aby trestní věc, o které se jedná, od druhé trestní věci i po jejím zastavení byla odloučena a soudu spáchaného skutku jako soudu dle §§ 51, 57 a 58 tr. ř. příslušnému odevzdána. Ježto pak vylučovací usnesení krajského soudu v Jihlavě ze dne 1. října 1921 bylo zákonitě odůvodněno a nabylo moci práva, bylo ve smyslu § 64 tr. ř. krajský soud v Kutné Hoře příslušným uznati.

Čís. 595.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Zločinná kvalifikace § 7, odstavec čtvrtý, lichevního zákona jest zde i tehdy, byl-li pachatel potrestán před tím pro přečin dle § 11, čís. 4 lich. zák. (§ 23 čís. 4 čís. nař. čís. ř. zák. 131/1917).

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1921, Kr I 335/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při zemské trestnímu soudu v Praze ze dne 13. ledna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinna zločinem podle § 11 odstavec druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a zločinem dle § 7 odst. 4 cit. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost uplatňuje zmateční důvod čís. 10 § 281 tr. ř. v tom směru, že se stěžovatelka mohla dopustiti nanejvýše předražování, a, poněvadž pro zločin anebo přečin »předražování« dosud trestána nebyla, nýbrž jen pro »pletichy«, mohla prý býti nyní odsouzena jen pro přečin předražování vězením od 6 neděl výše a nikoliv žalářem v trvání jednoho roku; vývody tyto vztahují se patrně na výrok, že stěžovatelka jest vinna zločinem

podle čtvrtého dstavce § 7 zákona o válečné lichvě, uplatňující, že měla býti uznána vinnou pouze přečinem dle § 7, odstavec třetí, tohoto zákona. Avšak stížnost přehlíží, že i ustanovení § 11 zmíněného zákona jest zařazeno pod záhlaví »předražování«, které se nepochybně vztahuje na §§ 7 až včetně 13 zmíněného zákona, stejně jako bylo ustanovení § 23 čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. zařazeno pod záhlaví předražování, obsahující §§ 20 až včetně 23 tohoto císařského nařízení, a že tudíž i odsouzení pro přečin pletich, vytčený v odstavci čís. 4 § 11, pokud se týče v § 23 čís. 4 zmíněného císařského nařízení, jest odsouzením pro přečin předražování. Správně proto shledal nalézací soud, když stěžovatelka odpýkala si trest, rozsudkem ze dne 2. července 1919 pro přečin § 23 čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. jí uložený, v době od 17. do 27. října 1919, v činnosti stěžovatelčině, spadající do měsíců října a listopadu 1920 a zakládající jinak skutkovou podstatu přestupku nebo přečinu dle § 7 zákona o válečné lichvě, skutkovou podstatu zločinu v odstavci čtvrtém § 7 tohoto zákona vytčeného.

Čís. 596.

K řízení »předchozímu« ve smyslu § 247 tr. ř. dlužno počítati i hlavní přelíčení v téže věci konané, k zmateční stížnosti však dle § 261 tr. ř. zrušené.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1921, Kr II 482/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném sezení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Uherském Hradišti ze dne 6. června 1921, jímž byli uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle § 76 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost opírá se o důvod zmatečnosti dle čís. 4 § 344 tr. ř. a spatřuje jej v tom, že při hlavním přelíčení nebyli všichni svědci dle § 247 tr. ř. vzati do přísahy. Jde o svědky Josefa L. a Františka K. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Svědci uvedení byli v této trestní věci již přísežně slyšeni u hlavního přelíčení, jež se konalo před krajským soudem v Uh. Hradišti jako sborovým soudem prvé stolice dne 8. ledna 1921. Dle § 247 tr. ř. nemají býti svědci, kteří byli v řízení předchozím pod přísahou vyslýcháni, brání znovu do přísahy, nýbrž mají býti jen na složenou již přísahu upozorněni. Zachoval se tedy porotní dvůr soudní podle tohoto předpisu, když jmenované svědky nevzal do přísahy, nýbrž je pouze na složenou již přísahu upozornil; jdeť o tutéž trestní věc, jejímž podkladem je týž trestný čin spáchaný těmitěž obžalovanými a nemůže na tom ničeho měniti okolnost, že nové líčení konalo se na podkladě nového spisu obžalovacího, podaného podle předpisu § 261 tr. ř. před soudem porotním jako příslušným soudem, poněvadž skutečnosti, jež byly základem původního spisu obžalovacího, zůstaly nezměněny a jen podřadí jich pod zákonné ustanovení se změnilo a tím i příslušnost soudu porotního byla vyvolána. Postupem tím totožnost věci